

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man has a beard and is wearing a grey t-shirt. The woman has long, flowing red hair and is wearing a white top. Her hand is gently touching the man's face. The background is a soft, out-of-focus outdoor setting.

Tojo Moyes

Verboden
ROMAN
vruchten

Auteur van de bestseller *Voorjou*

1

Freddie had weer eens overgegeven. Blijkbaar was het dit keer gras. Het lag in een schuimige, blauwgroene plas in de hoek bij de schoorsteenmantel, en sommige sprietten waren nog intact.

‘Hoe vaak moet ik het je nog zeggen, sufferd?’ gilde Celia, die er net met haar zomersandalen in had getrapt. ‘Je bent toch geen paard.’

‘Of een koe,’ voegde Sylvia er behulpzaam vanaf de keukentafel aan toe, waar ze ijverig afbeeldingen van huishoudelijke apparaten in een plakboek zat te plakken.

‘Of wat voor beest dan ook. Je moet brood eten, geen gras. Koekjes. Normale dingen.’ Celia trok haar schoen van haar voet en hield hem tussen vinger en duim boven het aanrecht. ‘Bah. Je bent walge-lijk. Waarom doe je dat soort dingen toch steeds? Mammie, zeg jij het nou eens tegen hem. Laat hij het alsjeblieft opvegen.’

‘Haal die troep eens weg, Frederick, schat.’ Mevrouw Holden, die in een hoge stoel bij de haard zat, zocht in de krant naar het tijdstip van de volgende aflevering van *Dixon of Dock Green*. Dat programma vormde voor haar een van de weinige compensaties voor het aftreden van Churchill. En voor het recente gedoe met haar man. Hoewel ze natuurlijk alleen Churchill noemde. Mevrouw Antrobus en zij, vertelde ze Lottie, hadden tot dusver samen naar alle afleveringen gekeken, en ze vonden het een schitterend programma. Maar mevrouw Antrobus en zij waren natuurlijk de enigen in Woodbridge Avenue die televisie hadden, en ze schein-ten er veel genoeg in hun bure-ten te vertellen hoe fantastisch bijna alle programma’s waren.

‘Veeg het op, Freddie. Jasses. Waarom heb ik een broertje dat beesten-voer eet?’

Freddie zat op de grond bij de koude kachel en duwde een blauw autootje heen en weer langs het haardkleedje. ‘Het is geen beesten-voer,’ mompelde hij tevreden. ‘God heeft gezegd dat we het moeten eten.’

‘Mammie, nu gebruikt hij de naam van de Heer ijdel.’

‘Je mag Gods naam niet uitspreken,’ zei Sylvia op strenge toon, terwijl ze een mixer op een paarse pagina plakte. ‘Hij zal je neerslaan.’

‘Ik weet zeker dat God niet echt gras heeft gezegd, Freddie, schat,’ zei mevrouw Holden op verstrooide toon. ‘Celie, lieverd, wil je mij even mijn bril aangeven voor je weggaat? Ik weet zeker dat ze de kranten steeds kleiner afdrukken.’

Lottie stond geduldig te wachten bij de voordeur. Het was een vermoeiende middag geweest en ze wilde dolgraag weg. Mevrouw Holden had erop aangedrongen dat Celia en zij haar zouden helpen met het maken van schuimgebakjes voor de kerkbazaar, terwijl ze wist dat de meisjes een hekel hadden aan bakken, en het was Celia gelukt zich er na tien minuten aan te onttrekken met het smoesje dat ze hoofdpijn had. En dus moest Lottie naar mevrouw Holdens gezeur over eiwitten en suiker luisteren en net doen alsof ze niet zag dat haar handen trilden en haar ogen vol tranen stonden. Nu waren die vreselijke dingen eindelijk gebakken en zaten ze veilig in vetvrij papier opgeborgen in koekblikken, en je raadt het nooit: Celia’s hoofdpijn was op wonderbaarlijke wijze verdwenen. Celia trok haar schoen weer aan en zei tegen Lottie dat ze weg moesten. Ze hing haar vest om haar schouders en bracht voor de spiegel met een paar streken haar haar in orde.

‘Meisjes, waar gaan jullie heen?’

‘Naar het koffiehuis natuurlijk.’

‘Naar het park.’

Celia en Lottie zeiden het op hetzelfde moment, en keken elkaar in paniek zwijgend aan.

‘We gaan naar allebei,’ zei Celia op gedecideerde toon. ‘Eerst het park, daarna koffiedrinken.’

‘Ze gaan allebei met jongens zoenen,’ zei Sylvia, over haar plakboek gebogen. Ze had de punt van haar ene vlecht in haar mond gestoken. Die kwam op gezette tijden glanzend nat tevoorschijn.

‘Smaksmak. Smak. Smak. Bah. Zoenen.’

‘Nu, drink in elk geval niet te veel. Je weet dat jullie er niet tegen kunnen. Lottie-lief, let op dat Celia niet te veel koffie drinkt. Hooguit twee kopjes. En zorg dat je om half zeven thuis bent.’

‘Op Bijbelles zegt God dat de aarde overal voor zal zorgen,’ zei Freddie, opkijkend.

‘En kijk eens hoe misselijk je werd toen je ervan at,’ zei Celia. ‘Ik

begrijp niet dat je het hem niet laat opruimen, mammié. Hij komt altijd overal onderuit.'

Mevrouw Holden pakte haar bril aan en zette die langzaam op haar neus. Ze zag eruit als iemand die zich maar net bij ruwe zee staande weet te houden door tegen beter weten in vol te houden dat ze zich op de vaste wal bevindt. 'Freddie, zeg even tegen Virginia dat ze een natte lap brengt, ja? Goed zo. En Celia, schat, doe niet zo eng. Lottie, trek je blouse recht, liefje. Jullie gedragen je wel raar, zeg. En, meisjes, jullie gaan onze nieuwe gast toch niet staan aangapen? We willen niet dat ze denkt dat de inwoners van Merham een stel boerenpummels zijn die er met open mond bij komen staan.'

Er viel een korte stilte, waarin Lottie zag dat Celia's oren heel licht-roze kleurden. Haar eigen oren waren niet eens warm, zij had haar leugens door de jaren heen geperfectioneerd, en ten overstaan van strengere ondervragers. 'We komen na het koffiehuis direct naar huis, mevrouw Holden,' zei Lottie op besliste toon. Wat natuurlijk van alles kon betekenen.

Het was de dag van het wisselen van de vakantiegangers: de hordes mensen die met de zaterdagtrein vanaf het Londense Liverpool Street Station aankwamen, en de groep die, ietsje minder bleek, met tegenzin naar de stad terugkeerde. Op die dagen wemelde het op de trottoirs van de kleine jongens die haastig in elkaar geknutselde houten karretjes met stapels uitpuilende koffers voortzeulden. Achter hen staken uitgeputte mannen in hun beste zomerpak hun arm door die van hun vrouw, blij dat ze voor een paar penny's hun jaarlijkse vakantie als een vorst konden beginnen. In elk geval zonder dat ze hun bagage naar hun logeeraadres hoefden te sjouwen.

Zodoende bleef de aankomst min of meer onopgemerkt, en onbesproken. Behalve dan door Celia Holden en Lottie Swift. Ze zaten op de bank in het park die uitkeek op de vier kilometer strandboulevard, en staarden in verrukking naar de verhuiswagen, waarvan de donkergroene motorkap, net zichtbaar onder de Schotse dennen, fonkelde in de middagzon.

Beneden hen strekten zich aan de linkerkzijde de golfbrekers uit, als de donkere tanden van een kam, en het zeewater vloeyde geleidelijk weg over het vochtige zand, dat bezaaid was met figuurtjes die de voor het seizoen abnormaal straffe wind trotseerden. De aankomst van Adeline Armand, zo concludeerden de meisjes achteraf,

was een gebeurtenis die kon wedijveren met het bezoek van de koningin van Sheba. Dat wil zeggen, als het de koningin van Sheba zou hebben behaagd op een zaterdag te komen, in de drukste week van het zomerseizoen in Merham. Dat was de oorzaak van de afwezigheid van mensen als de dames Colquhoun, het gezin van wethouder Elliott, de pensionhoudsters van de promenade en nog enkele anderen uit de buurt, van wie je normaal gesproken kon verwachten dat ze commentaar zouden leveren op de extravagante levensstijl van nieuwkomers die kwamen aanzetten met wagonladingen hutkoffers, grote schilderijen waarop geen familieportretten of landschappen met galopperende paarden te zien waren maar enorme vormeloze kleurvlekken. En niet te vergeten gigantische hoeveelheden boeken, en voorwerpen die overduidelijk buitenlands waren. Nee, die mensen stonden niet zwijgend bij hun tuinhek om de gestage optocht in het al geruime tijd leegstaande art-decohuis aan de boulevard te zien verdwijnen, ze stonden in de rij bij Price's Butcher's in Marchant Street of haastten zich naar de vergadering van de Bond van Pensionhoudsters.

‘Mevrouw Hodges zegt dat ze van adel is. Hongaars of zoiets.’

‘Flauwekul.’

Celia keek haar vriendin met grote ogen aan. ‘Echt waar! Mevrouw Hodges heeft mevrouw Ansty gesproken, die de notaris kent of wie het ook was die het huis beheerde. Ze schijnt echt een soort Hongaarse prinses te zijn.’

Beneden hen hadden enkele gezinnen bezit genomen van de kleine stroken strand. Je kon ze zien zitten achter een klapperend gestreept windscherm in een strandhuisje waar ze beschutting zochten tegen de stormachtige zeewind.

‘Armand is geen Hongaarse naam.’ Lottie stak haar hand op en veegde de haren die steeds in haar mond waaiden, weg.

‘O ja? En hoe weet jij dat?’

‘Het is toch onzin. Wat moet een Hongaarse prinses nou in Merham? Die zou toch zeker liever in Londen willen wonen! Of op Windsor Castle. Niet in een saai gat als dit.’

‘Maar dan niet in het deel van Londen waar jij woont.’ Celia's toon had iets minachtends.

‘Nee,’ gaf Lottie toe. ‘Niet in dat deel van Londen.’ Exotische lieden kwamen niet uit Lotties deel van Londen, een oostelijke voorstad die letterlijk volgebouwd was met inderhaast opgetrokken fabrieken, die

aan de ene kant aan het gasbedrijf grensde en aan de andere kant aan een groot stuk onaantrekkelijk moerasland. Toen ze pas naar Merham was geëvacueerd, in de beginjaren van de oorlog, moest ze haar ongeloof verbergen als meelevende dorpsbewoners haar vroegen of ze de stad miste. Ze keek even ongelovig als ze dezelfde vraag stelden maar dan met betrekking tot haar familie. Uiteindelijk hielden ze op met vragen stellen.

De laatste twee jaar van de oorlog had Lottie weer thuis doorgebracht. Na een koortsachtige briefwisseling tussen Lottie en Celia en de herhaalde opmerking van mevrouw Holden dat het niet alleen leuk zou zijn voor Celia om een vriendinnetje van haar eigen leeftijd te hebben, maar dat je toch ook je steentje moest bijdragen aan de samenleving, werd ze uitgenodigd naar Merham terug te komen, aanvankelijk alleen voor de vakanties, maar toen die vakanties doorliepen tot het begin van het schooljaar, ten slotte voorgoed. Nu was Lottie geaccepteerd als lid van het gezin Holden; weliswaar niet als bloedverwante, niet echt als een sociaal gelijkwaardig lid – dat East End-accent raakte je immers nooit helemaal kwijt – maar als iemand op wier blijvende aanwezigheid in het dorp geen commentaar meer werd geleverd. Trouwens, Merham was gewend aan mensen die kwamen en niet meer naar huis terugkeerden. Dat was het effect dat de zee op mensen kon hebben.

‘Zullen we iets kopen? Bloemen of zoiets? Om een smoesje te hebben om binnen te komen?’

Lottie wist dat Celia spijt had van haar eerdere opmerkingen: ze keek haar aan met haar Moira Shearer-glimlach (althans dat vond ze zelf), waarbij haar ondertanden zichtbaar werden. ‘Ik heb geen geld.’

‘Geen bloemen uit de winkel. Jij weet toch waar we mooie wilde bloemen kunnen vinden? Je plukt ze vaak genoeg voor mammië.’ Lottie bespeurde een lichte rancune in die laatste zin.

De meisjes lieten zich van de bank afglijden en liepen naar de rand van het park, waar een gietijzeren balustrade het begin van het rotspad naar het strand aangaf. Lottie liep er vaak op zomeravonden, als het lawaai en de onderdrukte hysterie van de familie Holden haar te veel werden. Ze vond het prettig naar de meeuwen en kwartelkoningen die boven haar door de lucht scheerden, te luisteren en zich te realiseren wie ze was. Dat soort introspectie zou mevrouw Holden onnatuurlijk hebben gevonden of in elk geval overdreven, maar Lotties veldboeketjes boden een nuttig alibi. Bijna tien jaar in andermans

huis wonen had echter ook een zekere behoedzaamheid opgeleverd, een gevoeligheid voor mogelijke huiselijke onrust, die in tegenspraak was met haar leeftijd. Ze was tenslotte nog een tiener. Het was belangrijk dat Celia haar niet als concurrente ging beschouwen.

‘Heb je die hoedendozen gezien? Het waren er zeker zeven,’ zei Celia terwijl ze zich vooroverboog. ‘Wat dacht je van deze?’

‘Nee. Die hangen binnen de kortste keren slap. Pluk maar wat van die paarse. Daar, bij die grote kei.’

‘Ze moet bulken van het geld. Mammie zegt dat het opknappen handenvol geld kost. Ze heeft de schilders en behangers gesproken en die zeiden dat het een puinhoop is. Er heeft niemand meer gewoond sinds de MacPhersons naar Hampshire zijn verhuisd. Dat moet, eens kijken, negen jaar geleden zijn.’

‘Weet ik niet. Ik heb de MacPhersons nooit ontmoet.’

‘Een oersaai stel. Zij had schoenmaat tweeënveertig. Er is niet één fatsoenlijke haard in dat huis, volgens mevrouw Ansty. Allemaal gestolen.’

‘De tuin is een grote wildernis.’

Celia stond stil. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Ik ben er een paar keer geweest. Op mijn wandelingen.’

‘Stiekemer! Waarom heb je mij niet meegenomen?’

‘Omdat je nooit wilt wandelen.’ Lottie keek langs haar heen naar de verhuiswagen, en voelde iets van opwinding in zich opkomen. Ze waren eraan gewend dat er nieuwe mensen kwamen – Merham was per slot van rekening een toeristenplaatsje, en de seizoenen werden bepaald door badgasten, die kwamen en gingen als het getij. Maar het vooruitzicht dat het grote huis weer bewoond zou worden had de afgelopen twee weken iets heel spannends gegeven.

Celia richtte haar aandacht weer op de bloemen. En terwijl ze ze opnieuw schikte, werd haar haar als een gouden sluier door de wind opgetild. ‘Ik geloof dat ik een hekel aan mijn vader heb,’ zei ze, in de verte turend.

Lottie bleef staan. Ze voelde zich niet geroepen commentaar te geven op Henry Holdens etentjes met zijn secretaresse.

‘Mammie is zo dom. Ze doet alsof er niets aan de hand is.’ Er viel een stilte, die werd onderbroken door het schorre gekrijs van de meeuwen die boven hen rondcirkelden. ‘God, wat zal ik blij zijn als ik hier weg kan gaan.’

‘Ik vind het hier fijn.’

‘Ja, maar jij hoeft niet aan te zien hoe je vader zich onsterfelijk belachelijk maakt.’ Celia keek Lottie weer aan en stak haar hand uit. ‘Hier. Denk je dat het zo genoeg is?’

Lottie keek naar de bloemen. ‘Wil je daar echt heen? Alleen om je aan haar spullen te kunnen vergapen?’

‘Nou, en jij niet soms, moeder overste?’

De meisjes grinnikten en renden naar het park terug, hun vesten en rokken wapperend in de wind.

De oprijlaan naar Arcadia House liep vroeger in een cirkel. De burenen die er waren blijven wonen herinnerden zich de stoet lange, lage auto's die met een knerpend geluid op het grind bij de voordeur stopten en daarna door de sierlijke bocht reden om weer op de weg uit te komen. Het was een voornaam huis, in de buurt van de spoorbaan gelegen. Dat detail was zo belangrijk dat huizen in Merham werden aangeprezen met ‘in de buurt van’ of ‘buiten’ de spoorbaan. Het was gebouwd door Anthony Gresham, de oudste zoon van de familie Walton Gresham, toen hij terugkwam uit Amerika, waar hij fortuin had gemaakt met het ontwerpen van een oninteressant machineonderdeel dat was aangekocht door General Motors. Het moest op het huis van een filmster lijken, had hij trots gezegd. Hij had een huis in Santa Monica gezien, dat het eigendom was van een actrice van de stomme film. Het was groot, laag en wit, met enorme glazen wanden en kleine, patrijspootachtige raampjes. Het had een indruk op hem gemaakt van glamour, nieuwe werelden en een grandioze toekomst. Een toekomst die hij, ironisch genoeg, niet zou beleven, want hij overleed op tweeënveertigjarige leeftijd na een aanrijding met een auto, een Rover. Toen het huis uiteindelijk klaar was, waren enkele inwoners van Merham behoorlijk geschokt door de moderne stijl. Ze hadden zich onderling erover beklagd dat die totaal niet in het stadje paste. Sommige oudere dorpsbewoners waren dan ook heimelijk opgelucht toen de volgende eigenaars, de familie MacPherson, een paar jaar daarna verhuisden en het huis leeg bleef staan. Inmiddels was het noordelijke deel van de oprijlaan totaal overwoekerd met ondoordringbare braam- en vlierbosjes, waardoor je niet meer door kon rijden tot aan het hek dat eens toegang gaf tot het pad naar het strand. Dat leidde nu tot veel gegier van remmen en gevloek van chauffeurs van bestelwagens die hun vracht hadden afgeleverd en probeerden te keren om weer op de weg te komen, maar werden

geblokkeerd door een andere auto die op de oprijlaan achter hen geparkeerd stond.

Lottie en Celia bleven even staan kijken naar de paars aangelopen, bezwete mannen die nog steeds met het meubilair liepen te sjouwen, tot een lange vrouw met kastanjebruin haar in een strakke chignon naar buiten rende, en met autosleutels zwaaiend riep: ‘Een ogenblikje. Wacht nou even. Ik zet hem wel bij de moestuin.’

‘Denk je dat zij het is?’ fluisterde Celia, die om onduidelijke redenen achter een boom was weggedoken.

‘Weet ik veel. Lottie hield haar adem in. Door Celia’s onverwachte terughoudendheid voelde ze zich ook opgelaten. Ze gingen dicht tegen elkaar aan staan, gluurden om de boomstam heen en hielden hun rokken vast zodat die niet zouden opwaaien.

De vrouw stapte in de auto en keek naar het dashboard, alsof ze niet wist welke knop ze moest omdraaien. Toen beet ze met een gekwelde uitdrukking op haar onderlip, draaide het sleuteltje om, worstelde met de versnellingspook, haalde diep adem en knalde met een noodklap achterwaarts tegen de voorbumper van een geparkeerde bestelwagen.

Even was het stil, maar al gauw was een luid gevloek van een van de mannen te horen en klonk het aanhoudende geloei van een claxon. Toen de vrouw opkeek, realiseerden de meisjes zich dat ze waarschijnlijk haar neus had gebroken. Alles zat onder het bloed: haar lichtgroene blouse, haar handen en zelfs het stuur. Ze zat kaarsrecht op de chauffeursplaats, blijkbaar een beetje versuft, en begon toen naar iets te zoeken om het bloeden te stelpen.

Lottie holde het overwoekerde pad over, met haar zakdoek al in haar hand. ‘Alstublieft,’ zei ze, en terwijl ze haar hand uitstak, verzamelde een groepje gillende mensen zich om de auto. ‘Neem deze maar. Houd uw hoofd achterover.’

Celia, die achter Lottie aan was gerend, staarde naar het met bloed bespatte gezicht van de vrouw. ‘U hebt een lelijke klap gehad,’ zei ze.

De vrouw pakte de zakdoek aan. ‘Het spijt me heel erg,’ zei ze tegen de bestuurder van de bestelwagen. ‘Ik ben niet erg goed met de versnellingen.’

‘U zou helemaal niet moeten rijden,’ zei de man. Zijn donkergroene voorschoot spande om zijn omvangrijke lijf. Hij greep het restant van zijn koplamp beet. ‘U hebt niet eens in de achteruitkijkspiegel gekeken.’

‘Ik dacht dat ik hem in de eerste had. Die zit vlakbij de achteruit.’

‘Uw bumper is eraf gevallen,’ zei Celia opgewonden.

‘Het is niet eens mijn eigen auto. O jee.’

‘Moet je mijn koplamp zien! Die moet in zijn geheel vervangen worden. Dat gaat me tijd en geld kosten.’

‘Ja, natuurlijk.’ Ze knikte berouwvol.

‘Heren, laat die dame met rust. Ze heeft een forse klap gehad.’ Een donkerharige man in een licht linnen pak was bij het autoportier verschenen. ‘Zeg maar wat de schade is, dan maak ik het in orde. Frances, ben je gewond? Heb je een dokter nodig?’

‘Ze zou niet moeten rijden,’ zei de man hoofdschuddend.

‘U had niet zo dicht bij haar auto moeten gaan staan,’ zei Lottie, geërgerd door zijn gebrek aan medeleven. De chauffeur negeerde haar.

‘Het spijt me zo,’ mompelde de vrouw. ‘O, jee. Kijk mijn rok eens.’

‘Kom, hoeveel is het? Vijftien shilling? Een pond?’ De jongere man trok een paar bankbiljetten uit een bundeltje dat hij uit zijn binnenzak had gehaald.

‘Hier, pak aan. En nog vijf voor de overlast.’

De chauffeur bedaarde; het was waarschijnlijk niet eens zijn eigen wagen, bedacht Lottie. ‘Nou,’ zei hij. ‘Goed. Dat moet genoeg zijn.’ Snel stak hij het geld in zijn zak. Zijn leed werd kennelijk verzacht door het slimme besluit geen verder risico te nemen. ‘We gaan het werk afmaken. Kom op jongens.’

‘Moet je haar rok zien,’ fluisterde Celia terwijl ze Lottie aanstootte. Frances’ rok reikte bijna tot haar enkels. Hij was met een opzichtig wilgendessin bedrukt en deed merkwaardig ouderwets aan.

Lottie verdiepte zich in de rest van de kleren die de vrouw droeg: haar schoenen, die bijna edwardiaans aandeden, en het lange snoer van ronde barnstenen kralen. ‘Bohémiens!’ mompelde ze bijna vrolijk.

‘Kom mee, Frances. Laten we naar binnen gaan voordat de hele bekleding onder het bloed komt.’ De jongeman stak zijn sigaret in zijn mondhoek, pakte de vrouw zachtjes bij haar elleboog en hielp haar uit de auto.

Terwijl ze naar het huis liep, draaide ze zich ineens om. ‘O, je mooie zakdoek. Die zit vol bloed.’ Ze zweeg even en keek er nog eens naar. ‘Wonen jullie hier? Kom binnen. Hebben jullie zin in een kopje thee? We vragen Marnie wel of ze hem even uitwast. Dat is het

minste dat ik kan doen. George, roep Marnie even voor me. Ik ben bang dat ik de vloer onder zal spetteren.'

Lottie en Celia keken elkaar aan.

'Graag,' zei Celia. Pas toen de deur achter hen dichtviel, realiseerde Lottie zich dat ze de bloemen op de oprit hadden laten liggen.

Celia zag er minder zelfverzekerd uit toen ze de grote vestibule betrad. Ze bleef zo onverwacht staan dat Lottie, die niet oplette, met haar neus tegen Celia's achterhoofd botste. Dat kwam niet doordat Celia van nature een neiging tot aarzelen had (ze werd door haar jongere broer en zusje niet voor niets 'juffrouw Elleboog' genoemd), maar door de aanblik van het grote schilderij dat tegen de trapleuning tegenover de voordeur stond. Het was een olieverfschildering van een naakte, achteroverleunende vrouw. En, bedacht Lottie, aan de stand van haar armen en benen te zien, niet van het eerbare soort.

'Marnie? Marnie, waar ben je?' George ging hen voor en beende met grote passen over de tegelvloer, langs de verhuisdozen. 'Marnie, kun je ons wat warm water brengen? Frances is ergens tegenaan gereden. En wil je dan ook thee zetten, als je toch bezig bent? We hebben bezoek.'

Uit het aangrenzende vertrek klonk een gedempt antwoord en het geluid van een deur die dichtgetrokken werd. Door het ontbreken van tapijten en meubelen werd het geluid versterkt en tegen de stenen vloeren teruggekaatst in de grote lege ruimte. Celia pakte Lottie bij de arm. 'Vind je dat we moeten blijven?' fluisterde ze. 'Ze lijken me nogal... losbandig.'

Lottie keek om zich heen, naar de rekken met enorme schilderijen, de dikke, opgerolde tapijten die als gebogen oude mannen tegen de wanden geleund stonden, en het Afrikaanse houten beeld van een vrouw met een opgezwollen buik. Het zag er allemaal totaal anders uit dan de huizen die ze kende. Het huis van haar moeder bijvoorbeeld, dat klein en donker was en volgepropt met eiken meubelen en goedkope porseleinen prullaria. Daar hing altijd een lucht van kolengruis en te gare groente en je hoorde voortdurend lawaai van het verkeer of van buiten spelende buurkinderen. Of dat van de familie Holden, een gerieflijk grillig gebouwd gezinshuis in imitatietudorstijl, dat scheen te worden gewaardeerd om zijn uitstraling en zijn interieur. De meubelen waren erstukken en moesten voorzichtig worden behandeld, voorzichtiger dan de bewoners zelf, leek het wel. Er

mochten geen kopjes op worden neergezet, en kinderen mochten er niet tegen stoten. Alles moest worden 'doorgegeven' aan de volgende generatie, had mevrouw Holden verkondigd, alsof zij slechts de hielders van die houten meubels waren. Hun huis werd voortdurend heringericht voor andere mensen, gezellig gemaakt voor de dames, opgeruimd voor dokter Holden 'voor als hij thuiskomt'. En te midden van dit alles was daar mevrouw Holden, die als een kleine, tengere koningin wanhopige pogingen deed het onvermijdelijke vuil en afval de baas te blijven.

En dan dit huis: wit, stralend, buitenissig, met zijn vreemde, recht-hoekige vorm, grote lage, matglazen ramen, en patrijspoorten waar-door je de zee kon zien, en zijn uitgebreide, rommelige collectie exotische voorwerpen. Een huis waarvan elk voorwerp een verhaal te vertellen had en een boeiende afkomst uit vreemde landen verried. Ze ademde de geur van het huis in, de zilte lucht die door de jaren heen de muren had doordrenkt, met daaroverheen de lucht van verse verf. Het effect was merkwaardig bedwelmend. 'Thee kan toch geen kwaad?'

Celia zweeg even en bestudeerde Lotties gezicht. 'Als je het niet aan mammie vertelt. Anders gaat ze zeuren.'

Ze liepen achter een verdrietige Frances aan naar de woonkamer, die baadde in het licht dat naar binnen stroomde door de vier ramen die op de baai uitkeken, en waarvan de middelste twee doordat de muur half rond was, een gebogen vorm hadden. Bij het raam aan de rechterkant worstelden twee mannen met een gordijnroede en zware gordijnen, terwijl links van hen in de hoek een jonge vrouw op haar knieën bezig was rijen boeken in een boekenkast met een glazen deur te zetten.

'Het is Julians nieuwe auto. Hij zal razend zijn. Ik had jou moeten vragen hem te verplaatsen.' Frances liet zich in een stoel zakken en keek of er vers bloed op haar zakdoek zat.

George schonk haar een flinke bel cognac in. 'Ik licht Julian wel in. En, hoe gaat het nu met je neus? Je ziet eruit als een schilderij van Picasso, schat. Denk je dat we een dokter moeten laten komen? Adeline? Weet jij hier een dokter?'

'Mijn vader is dokter,' zei Celia. 'Als u wilt kan ik hem bellen.'

Het duurde even voordat Lottie de derde vrouw zag. Ze zat kaarsrecht midden op een kleine sofa, met over elkaar geslagen enkels en ineengevouwen handen, onaangedaan door de chaos om haar heen. Haar haar, dat de blauwzwarte tint van ravenveren had, lag in sluike

golven om haar hoofd, en ze droeg een weinig modieuze lange, strakke rode japon van oosterse zijde, met daaroverheen een geborduurd jakje waarop pauwen hun kleurige verentooi lieten zien. Ze had grote zwarte, met oogpotlood aangezette ogen, en kleine handen als van een kind. Ze zat zo onbeweeglijk stil dat Lottie zowat een lichtsprong maakte toen ze haar hoofd bij wijze van begroeting licht boog.

‘Je bent echt fantastisch, George. Je hebt al een paar padvindster-tjes gevonden.’ De vrouw glimlachte, met de trage, lieflijke glimlach van iemand die overal verrukt van is. Ze had een niet thuis te brengen accent; misschien Frans, maar in elk geval buitenlands. Haar kleding en make-up waren onmogelijk, buitenissig, zelfs voor iemand die buiten de tweelingplaatsjes Merham en Walton-on-the-Naze was opgegroeid. Lottie stond als aan de grond genageld. Ze keek Celia aan, en zag haar eigen onnozele blik in de hare weerspiegeld.

‘Adeline. Dit zijn – o, mijn hemel, ik heb niet eens gevraagd hoe jullie heten.’ Frances sloeg haar hand voor haar mond.

‘Celia Holden. En Lottie Swift,’ zei Celia, met haar voeten schuifend. ‘We wonen achter het park. Op de Woodbridge Avenue.’

‘De meisjes zijn zo aardig geweest me een zakdoek te lenen,’ zei Frances. ‘Die ik heb geruïneerd.’

‘Arme schat.’ Adeline nam Frances’ hand in de hare.

Lottie keek toe en verwachtte dat Adeline haar een bemoedigend kneepje zou geven, of een geruststellende aai. Maar in plaats daarvan hief ze Frances’ hand naar haar robijnrode mond en gaf er, waar iedereen bij stond, zonder zelfs maar te blozen, een kus op. ‘Wat vreselijk voor je.’

Even was het stil.

‘O, Adeline,’ zei Frances bedroefd, en ze trok haar hand terug.

Lottie, die het benauwd kreeg bij dit bizarre vertoon van intimiteit, durfde Celia niet aan te kijken.

Na een korte pauze richtte Adeline met een stralende glimlach haar aandacht weer op de kamer. ‘George, ik heb het je nog niet verteld. Is het niet schattig? Sebastian heeft artisjokken en pleviereieren uit Suffolk gestuurd. Die kunnen we gebruiken voor het avondeten.’

‘Gelukkig.’ George was naar de mannen bij het raam gelopen en hielp ze bij het bevestigen van de gordijnroede. ‘Ik ben niet in de stemming voor vis met frietjes.’

‘Wees niet zo’n snob, lieverd. Ik weet zeker dat de vis met frietjes hier heerlijk smaken, dat is toch zo, meisjes?’

‘We hebben echt geen idee,’ zei Celia haastig. ‘Wij eten alleen in nette restaurants.’

Lottie beet op haar tong toen ze eraan dacht dat ze de zaterdag daarvoor nog met de broertjes Westerhouse op de zeedijk rog uit vettig krantenpapier hadden zitten eten.

‘Vanzelfsprekend.’ Ze had een lage, zwoele stem met een licht accent. ‘Jullie zijn keurige meisjes. Vertel me eens, wat is er nou het fijnst aan het wonen in Merham?’

Celia en Lottie staarden elkaar aan.

‘Er is hier niet zo veel te doen,’ begon Celia. ‘Eigenlijk is het nogal saai. Je hebt de tennisclub, maar die gaat ’s winters dicht. En de bioscoop, maar de filmopereur is vaak ziek en er is niemand anders die het apparaat kan bedienen. Als je uit wilt gaan, moet je echt naar Londen. Dat doen de meesten van ons. Ik bedoel, als je echt een avond uit wilt, als je naar het toneel of naar een goed restaurant wilt...’ Ze praatte te snel, probeerde er achteloos uit te zien, maar struikelde over haar eigen onwaarheden.

Lottie keek naar Adelines gezicht, waarop de belangstellende glimlach iets neutraler werd, en was doodsbenauwd dat deze vrouw hen zou afschrijven. ‘De zee,’ zei ze kort en bondig.

Adeline draaide haar gezicht naar Lottie toe en trok heel licht haar wenkbrauwen op.

‘De zee,’ herhaalde Lottie en ze probeerde Celia’s woedende blik te negeren. ‘Aan zee wonen bedoel ik. Dat is het fijnste. Dat je hem de hele tijd op de achtergrond hoort en hem ruikt, en dat je over het strand kunt lopen en de kromming van de aarde zien... Als je over het water uitkijkt, weet je dat er zoveel onder de oppervlakte gebeurt dat we nooit zullen zien of weten. Dat grote mysterie, pal voor onze deur. En de stormen. Als de golven over de muur slaan en de bomen ombuigen als grassprietten, en je vanuit je huis toekijkt, warm en veilig en droog...’ Ze haperde en zag Celia’s opstandige gezicht. ‘Althans, dat vind ik in elk geval fijn.’

Haar ademhaling klonk onnatuurlijk luid door de stilte.

‘Dat klinkt geweldig,’ zei Adeline. Ze aarzelde bij het laatste woord en keek Lottie aan. Het meisje kreeg er een kleur van. ‘Ik ben nu al blij dat we zijn gekomen.’

‘Hoe erg is de bestelwagen beschadigd? Denk je dat ze hem naar mijn vader zullen brengen?’ Met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht

schoof Joe zijn lege koffiekop over de formica bar. Niet dat Joe's gezicht ooit een andere uitdrukking had. Zijn sombere ogen, die altijd eerbiedig opwaarts keken, leken misplaatst in dat sproetige, verweerde gezicht.

‘Ik weet het niet, Joe. Het was alleen een koplamp of iets dergelijks.’
‘Ja, maar die zal toch vervangen moeten worden.’

Achter hem zong Alma Cogan over haar *Dreamboat*, nu en dan overstemd door het geluid van schrapende stoelpoten en goedkoop serviesgoed. Lottie wierp een blik op de weinig dromerige trekken van haar metgezel, en wilde dat ze nooit een woord had gezegd over hun bezoek aan het huis van Adeline Armand. Joe stelde altijd de verkeerde vragen en wist meestal het gesprek op de garage van zijn vader te brengen. Joe zou als enige zoon op een goede dag dat krakemikkige zaakje erven, en het gewicht van die erfenis hing al als een molensteen om zijn nek, alsof hij de kroonprins was. Door hem in vertrouwen te nemen over hun bijzondere bezoek had ze gehoopt dat hij ook onder de bekoring zou komen van de vreemde, exotische personages en het grote, op een oceaanschip lijkende huis. Dat hij zich ook ver van het bekrompen wereldje van Merham zou wanen. Joe richtte zijn aandacht echter uitsluitend op het alledaagse, en beperkte zijn verbeeldingskracht tot de huishoudelijke details. Hoe was het mogelijk dat de dienstbode thee had gemaakt terwijl de verhuisdozen net waren afgeleverd? Welke koplamp had die vrouw dan beschadigd? Zou die verflucht niet iedereen hoofdpijn hebben bezorgd? Lottie kreeg niet alleen spijt dat ze hem het hele verhaal had verteld, maar kwam ook in de verleiding het schilderij van de naakte vrouw te beschrijven, alleen al om hem aan het blozen te krijgen. Het was heel makkelijk om Joe aan het blozen te krijgen.

Ze had alles met Celia willen bespreken. Maar Celia praatte niet meer met Lottie. Ze had niet meer tegen haar gesproken sinds ze naar huis waren gelopen, en Celia meer dan genoeg had gezegd. ‘Heb je me expres voor schut gezet bij die mensen? Lottie! Ik kan het nog steeds niet geloven dat je al die onzin over de zee begon uit te kramen. Alsof het jou een zier kan schelen of er vissen onder de waterspiegel zwemmen, je kunt niet eens zwemmen!’

Lottie had met haar over de afkomst van Hongaarse prinsessen willen spreken en over Adeline die als een minnaar de hand van Frances had gekust, en over Georges relatie tot die twee. Hij gedroeg zich niet als een echtgenoot van een van de vrouwen; daarvoor had

hij te veel aandacht aan allebei de vrouwen besteed. Ze wilde erover praten hoe het mogelijk was dat Adeline daar op de bank had gezeten alsof ze niets omhanden had, terwijl er zo veel te doen was en haar huis in een volslagen chaos verkeerde.

Maar Celia was nu druk in gesprek met Betty Croft; ze bespraken de mogelijkheid van een tochtje naar Londen vóór het einde van de zomer. En dus wachtte Lottie tot deze zomerstorm vanzelf zou overtrekken.

Maar Celia was kennelijk veel meer van de kaart door Lotties overdreven verhaal dan ze had gezegd. De onweerswolken werden steeds donkerder en het dreigde te gaan stortregenen. Het café stroomde vol met recalitrante kinderen en hun uitgeputte ouders die natte, zanderige badlakens meedroegen. Celia negeerde Lotties pogingen aan het gesprek deel te nemen, en sloeg de plak leverworst die Lottie haar aanbood, af, zodat zelfs Betty, die normaal gesproken wel van een flinke ruzie hield, er onbehaaglijk bij zat. 'Mijn god, dacht Lottie gelaten. Hier zal ik voor moeten boeten. 'Ik stap maar eens op,' zei ze hardop, met haar blik op de zwarte drab van de oploskoffie onder in haar koffiekop. 'Er komt een bui aan.'

Joe stond op. 'Zal ik met je meelopen? Ik heb een paraplu.'
'Als je wilt.'

In wat de studeerkamer moest zijn geweest stond een portret van Adeline Armand tegen de muur. Het was geen normaal schilderij; het was slordig, uit de losse hand geschilderd, alsof de kunstenaar slechte ogen had en de streken lukraak had neergezet. Maar op de een of andere manier kon je zien dat zij het was. Door dat gitzwarte haar. En die halve glimlach.

'Er zijn zaterdag in Clacton enorme buien gevallen. Sneeuw in april, niet te geloven!'

Ze had het niet erg gevonden van de auto. Was niet eens gaan kijken om de schade vast te stellen. En die man – George – had biljetten uit een bundeltje bankbiljetten getrokken alsof het verlopen buskaartjes waren.

'Zo is het nog warm en zonnig, en zo hagelt het, binnen een paar uur. En er waren mensen op het strand. Ik wed dat er een stel aan het zwemmen waren. Je wordt nat, Lottie. Hier, geef me een arm.'

Lottie stak haar arm door die van Joe en draaide zich om; ze strekte haar hals om de voorkant van Arcadia House te kunnen zien. Het was het enige huis dat ze ooit had gezien waarvan de voor- en achterkant

even schitterend waren. Het was alsof de architect het niet had kunnen verdragen dat de ene kant minder mooi zou zijn dan de andere. ‘Zou jij niet in zo’n huis willen wonen, Joe?’ Ze bleef staan zonder op de regen te letten. Ze voelde zich een beetje duizelig, alsof de gebeurtenissen van die middag haar uit haar evenwicht hadden gebracht.

Joe keek naar haar en daarna naar het huis. Hij boog zich voorover om de paraplu steeds boven haar hoofd te houden. ‘Ziet er te veel uit als een schip.’

‘Dat is het hem juist. Het staat toch ook vlakbij de zee.’

Joe keek zorgelijk, alsof hem iets ontging.

‘Stel je voor. Je kunt doen alsof je op een lijnboot woont, die over de oceaan vaart.’ Ze deed haar ogen dicht en vergat even de ruzie met Celia. Ze stelde zich voor dat ze op de bovenverdieping van het huis was. Wat bofte die vrouw dat ze al die ruimte voor zich alleen had, en er zo kon gaan zitten dromen. ‘Als het van mij was, zou ik het gelukkigste meisje van de wereld zijn.’

‘Ik zou een huis willen hebben dat over de baai uitkijkt.’

Lottie wierp hem een verraste blik toe. Joe gaf nooit enige wens te kennen. Daarom was hij zulk gemakkelijk, zij het saai gezelschap. ‘Echt waar? Nou, ik zou wel een huis willen hebben met uitzicht op de baai, met patrijspoorten als ramen en een hele grote tuin.’

Hij glimlachte toen hij iets in haar toon bespeurde.

‘En een grote vijver met zwanen erin,’ voegde ze er enthousiast aan toe.

‘En een apenbroodboom,’ zei hij.

‘Ja!’ zei ze. ‘Een apenbroodboom! En zes slaapkamers, met een kast waarin je rechtop kunt staan.’ Ze liepen langzamer; hun gezichten waren rozig van de fijne regen vanuit zee.

Nadenkend fronste Joe zijn wenkbrauwen. ‘En bijgebouwen waarin je drie auto’s kunt stallen.’

‘O, jij altijd met je auto’s. Ik wil een groot balkon waar je vanuit de slaapkamer zo op kunt stappen, zodat je recht boven de zee staat.’

‘Met een zwembad eronder. Zodat je van de rand af kunt springen als je zin hebt in een duik.’

Lottie begon te lachen. ‘s Morgens als ik wakker word! In mijn nachtpon, ja! En een keuken ernaast, zodat de dienstbode mijn ontbijt klaar kan zetten voor als ik uit het water kom.’

‘En een tafel naast het zwembad, zodat ik naar je kan gaan zitten kijken.’

‘En zo’n parasol... Wat zou je...’ Lottie vertraagde haar stap. De lach verdween van haar gezicht en vanuit haar ooghoeken keek ze hem behoedzaam aan. Misschien verbeeldde ze het zich, maar de greep om haar arm werd lossler, alsof hij zich al instelde op haar afwijzing. ‘O, Joe.’ Ze slaakte een zucht.

Zwijgend klommen ze het rotspad op. Een eenzame meeuw vloog voor hen uit en streek nu en dan op de balustrade neer, hopeno op een beetje voedsel, ook al zat dat er niet in.

Lottie wuifde hem met een handgebaar weg en werd ineens ontzettend kwaad. ‘Ik heb je al eerder gezegd dat ik niet op die manier in je geïnteresseerd ben, Joe.’

Joe keek recht voor zich uit en kreeg een kleur.

‘Ik vind je aardig. Heel aardig zelfs. Maar niet op die manier. Ik wilde dat je niet zo bleef aandringen.’

‘Ik dacht alleen – ik dacht toen je over het huis begon...’

‘Dat was een spelletje, Joe. Een onschuldige spelletje. Wij zullen geen van tweeën ooit in een huis wonen dat zelfs maar half zo groot is als dat daar. Kom op. Loop nou niet te mokken. Anders loop ik alleen verder.’

Joe bleef staan, liet haar arm los en keek haar aan. Hij zag er heel jong uit, en erg vastberaden. ‘Ik beloof je dat ik niet meer zal aandringen. Maar als je met me trouwt, Lottie, hoef je nooit meer terug naar Londen.’

Ze keek naar de paraplu en duwde die naar hem terug, zodat het stuivende zeewater en de regen haar hoofd in een fijne nevel hulden. ‘Ik trouw niet. En ik heb je al gezegd dat ik niet terugga, Joe. Nooit van mijn leven.’

Lees verder in *Verboden vruchten*.

Vierde druk, eerste in deze uitvoering, maart 2017

Oorspronkelijke titel *Foreign Fruit*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton, a division of Hodder Headline
Copyright © 2003 by Jojo's Moyo Ltd.

The moral right of Jojo Moyes to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2004, 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fien Volders

Omslagontwerp Oranje Vormgevers

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, op basis van opmaak Het vlakke land

ISBN 978 90 261 4166 9

ISBN e-book 978 90 261 4167 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.